

Sygn. akt VIII C 868/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko M. K.

o zapłatę 4.728,49 zł

na skutek zarzutów pozwanej od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym

uchyla w całości nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany w dniu 26 lutego 2018 roku przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w sprawie o sygn. VIII Nc 2240/18 i oddala powództwo w całości.

Sygn. akt VIII C 868/18

UZASADNIENIE

W dniu 7 lutego 2018 roku powód (...) S.A. z siedzibą w W. wytoczył przeciwko pozwanej M. K. powództwo o zapłatę kwoty 4.728,49 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 września 2017 roku do dnia zapłaty, wnosząc o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym na podstawie weksła, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzone w sprawie roszczenie wynika z wystawionego w dniu 8 listopada 2012 roku weksła na kwotę 4.728,49 zł z terminem płatności do dnia 19 września 2017 roku. Żądana kwota stanowi naprawienie szkody za przedstawienie przez pozwaną umowy pożyczki na nazwisko osoby niezawierającej umowy. W sprawie przedmiotowej umowy toczyło się postępowanie przygotowawcze, w toku którego ustalono, że podpis klientki pod umową pożyczki został sfalszowany. **(pozew k. 5-6v)**

W dniu 26 lutego 2018 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym (VIII Nc 2240/18). **(nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym k. 20)**

Od powyższego nakazu pozwana wywiodła zarzuty, zaskarżając nakaz zapłaty w całości, wnosząc o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości oraz podnosząc zarzut nieistnienia roszczenia. W uzasadnieniu pozwana wyjaśniła, że w dniu 8 listopada 2012 roku zawarła z powodem umowę o świadczenie usług, jako przedstawiciel firmy i wypełniła deklarację wekslową. Umowa ta obowiązywała do dnia 4 stycznia 2016 roku, kiedy to uległa rozwiązaniu za porozumieniem stron. Odnośnie dochodzonego w sprawie roszczenia pozwana wskazała, iż jego źródła należy upatrywać w umowie pożyczki z lipca 2015 roku, zawartej w Ł. przy ul. (...). Umowa ta została przez nią zawarta zgodnie

z polityką firmy i przepisami wewnętrznymi, a osoba pożyczkobiorcy została zweryfikowana na podstawie dowodu osobistego oraz innych dokumentów. W świetle powyższego pozwana nie była w stanie przewidzieć, że osoba podająca się za pożyczkobiorcę działała z zamiarem oszustwa. M. K. wyjaśniła przy tym, że cała dokumentacja związana z umową pożyczki została dostarczona kierownikowi B. K.. **(zarzuty od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym k. 23-24v)**

W odpowiedzi na zarzuty, powód podtrzymał powództwo w całości. Wyjaśnił, że umowa pożyczki wywołująca szkodę w jego majątku została podpisana w dniu 7 lipca 2015 roku na kwotę 3.000 zł netto (kwota do spłaty 5.744,97 zł) na nazwisko D. K.. Przy sporządzaniu powyższej umowy pozwana nie dochowała należytej staranności i wbrew obowiązującym procedurom nie zweryfikowała poprawnie dowodu osobistego, ani nie potwierdziła miejsca zamieszkania klientki. Na skutek tych zaniedbań umowa została zawarta przez osobę posługującą się danymi D. K., która sfałszowała podpis pod umową. **(pismo procesowe k. 47-48)**

Na rozprawie w dniu 13 listopada 2019 roku pełnomocnik powoda nie stawiał się. Pozwana wniosła o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości. **(protokół rozprawy k. 160-164)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 listopada 2012 roku pozwana M. K. zawarła z powodem umowę zlecenia o świadczenie usług przez przedstawiciela. Na zabezpieczenie wszelkich roszczeń powoda wynikających z umowy pozwana wystawiła, podpisała i przekazała powodowi weksel in blanco. Zgodnie z treścią deklaracji wekslowej, wierzyciel był uprawniony do wypełnienia weksla m.in. w przypadku zawinionego przez dłużnika dopuszczenia do wyrządzenia szkody Spółce przez osobę trzecią, jeśli szkoda taka powoduje utratę mienia, w tym pieniędzy Spółki, a także w przypadku naruszenia przez dłużnika zasad (...) S.A. dla Przedstawiciela, o której mowa w § 2 ust. 3 umowy, jeśli naruszenie takie skutkuje wyrządzeniem szkody Spółce przez osobę trzecią w postaci utraty mienia lub pieniędzy Spółki. O zamiarze wypełnienia weksla i o wysokości ustalonej sumy wekslowej powód zobowiązany był zawiadomić dłużnika listem poleconym lub w innym sposób tak, aby zawiadomienie to dotarło do dłużnika co najmniej na jeden tydzień przed dniem wypełnienia weksla. **(deklaracja wekslowa k. 8, okoliczności bezsporne)**

Pod koniec czerwca 2015 roku pozwana otrzymała od kierownika rejonu informację o możliwości zawarcia umowy z potencjalnym klientem, D. K., zamieszkałą w Ł. przy ul. (...). Pozwana skontaktowała się telefonicznie z potencjalnym pożyczkobiorcą i ustaliła termin wizyty domowej na dzień 7 lipca 2015 roku. W tej dacie M. K. udała się pod ustalony adres. W lokalu znajdowały się dwie kobiety, w tym jedna podająca się za D. K.. Osoba ta okazała się dowodem osobistym wystawionym na w/w imię i nazwisko, a jej wizerunek odpowiadał wizerunkowi na dowodzie tożsamości. Z dowodem zgadzały się również nr i seria tego dokumentu oraz nr PESEL, które zostały przekazane przez klienta w zgłoszeniu telefonicznym. Pozwanej zostały ponadto okazane umowa najmu mieszkania oraz zaświadczenie o zarobkach. W oparciu o przedłożone dokumenty pozwana uznała, że osoba, z którą rozmawia, to D. K., w następstwie czego zawarła z tą osobą umowę pożyczki nr (...) opiewającą na kwotę 3.000 zł (kapitał pożyczki), która była maksymalną kwotą, jaką w tym przypadku mogła udzielić. Po podpisaniu umowy pozwana przesłała wszelką dokumentację związaną z umową swojemu kierownikowi.

W dacie zawierania przedmiotowej umowy nie było procedury polegającej na kserowaniu dowodu osobistego klienta. Jednocześnie powód rzadko kiedy weryfikował dochody osiągane przez klienta. **(zeznanie świadka J. S. (1) 00:09:09-00:48:15 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 13 listopada 2019 roku, okoliczności bezsporne)**

Zgodnie z (...) S.A. dla Doradcy Klienta, doradca klienta był uprawniony do zawierania w imieniu i na rzecz P. Polska umów pożyczek wyłącznie na aktualnie i zgodnie z obowiązującym w spółce formularzu umowy pożyczki oraz na warunkach określonych w ofercie produktów pożyczkowych. Umowa pożyczki podlegała podpisaniu przez klienta w obecności doradcy klienta lub pracownika firmy. Tożsamość, adres zameldowania i wiek klienta doradca zobowiązany był ustalić na podstawie dowodu osobistego przed udzieleniem pożyczki. Jeżeli dane o zameldowaniu w dowodzie osobistym różniły się od adresu zamieszkania, należało je odnotować we wniosku o pożyczkę. Weryfikacji

miejsca zamieszkania doradca mógł dokonać za pomocą dowodu osobistego, rachunków opłacanych przez klienta pod danym adresem, korespondencji do klienta na dany adres, wyciągu z konta bankowego, odcinka renty lub emerytury, umowy najmu (z wyjątkiem umów zawartych w ostatnich 3 miesiącach), umowy kupna domu/mieszkania, dowodu rejestracyjnego samochodu zarejestrowanego przez klienta, dowolnego innego dokumentu jednoznacznie potwierdzającego fakt zamieszkania klienta pod weryfikowanym adresem. Każda pożyczka dla konsumenta w pakiecie gotówka musiała być udzielona i umowa pożyczki podpisana w miejscu jego zamieszkania. Przed wizytą u potencjalnego klienta doradca miał obowiązek skontaktowania się z nim telefonicznie, celem zapytania o jego aktualne miejsce zamieszkania, okres zamieszkiwania pod tym adresem oraz potwierdzenia, czy klient posiada dokumenty potwierdzające, że mieszka pod danym adresem. Należało również poprosić potencjalnego klienta o przygotowanie na wizytę dokumentacji potwierdzającej miejsce jego zamieszkania.

W przypadku, gdy podpis złożony przez klienta był nieczytelny, doradca klienta był zobowiązany potwierdzić, czy jest on zgodny z wzorem podpisu złożonym na dowodzie osobistym klienta. **((...) S.A. dla Doradcy Klienta k. 49-67v., okoliczności bezsporne)**

Z dniem 4 stycznia 2016 roku przestała obowiązywać umowa zlecenia zawarta przez strony. **(okoliczność bezsporna)**

W dniu 4 marca 2016 roku D. K. zwróciła się do (...) S.A. z prośbą o wyjaśnienie sprawy związanej z udzieleniem jej pożyczki, wskazując, iż otrzymała list od firmy windykacyjnej odnośnie zalegania z płatnością na kwotę 4.729,49 zł w sytuacji, w której nigdy nie zawierała z P. Polska żadnej umowy i nie otrzymała od tego podmiotu środków pieniężnych. W treści pisma D. K. podniosła dodatkowo, iż w dniu 25 czerwca 2015 roku został jej skradziony dowód osobisty. Gdy D. K. stawiała się w biurze powoda, odbyła rozmowę z J. S. (1) pełniącym u powoda funkcję kierownika ds. kontroli, w trakcie której została poproszona o odrębne sporządzenie wcześniej złożonego pisma. Wówczas J. S. (2) dokonał porównania charakteru pisma D. K. z podpisami pożyczkobiorcy złożonymi na umowie pożyczki z dnia 7 lipca 2015 roku, w wyniku którego uznał, że D. K. nie podpisała się pod umową. **(zeznania świadka J. S. (1) 00:09:09-00:48:15 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 13 listopada 2019 roku, pismo k. 99, oświadczenie k. 100, okoliczności bezsporne)**

W dniu 2 września 2016 roku do Prokuratury Rejonowej Ł. wpłynęło zawiadomienie (...) S.A. o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 k.k. przy zawieraniu umowy pożyczki nr (...) z dnia 7 lipca 2015 roku zawartej w Ł. na nazwisko D. K.. Na skutek złożonego zawiadomienia wszczęto postępowanie przygotowawcze, w ramach którego zeznania złożyła m.in. M. K., ponadto przeprowadzony został dowód z opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego. W wydanej opinii biegły stwierdził, że podpisy o brzmieniu (...) i (...) znajdujące się na umowie pożyczki pieniężnej zawartej w dniu 7 lipca 2015 roku, zostały nakreślone przez jedną osobę oraz że nie zostały nakreślone przez D. K., ani przez M. K.. Postanowieniem z dnia 23 lutego 2017 roku umorzono dochodzenie w sprawie mającego miejsce w dniu 7 lipca 2015 roku doprowadzenia, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przez osobę podającą się za D. K., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 3000 PLN (...) S.A. z siedzibą w W., poprzez wprowadzenie w błąd jej pracowników w chwili zawarcia umowy pożyczki nr (...), co do zamiaru i możliwości spłaty zadłużenia wynikającego z tej umowy, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k., wobec niewykrycia sprawcy przestępstwa. **(postanowienie o umorzeniu dochodzenia k. 9-9v., zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa k. 97-98, protokół przesłuchania świadka M. K. k. 105-107, opinia biegłego k. 108-114, okoliczności bezsporne)**

W pismach z dnia 19 października 2016 roku M. K. zwróciła się do powoda o zwrot deklaracji wekslowej wraz z wekslem, a także o natychmiastowe załatwienie sprawy związanej z wystawionym na kwotę 4.729,49 zł wezwaniem do zapłaty. **(pismo k. 26, k. 27-28, potwierdzenie nadania przesyłki k. 29, okoliczności bezsporne)**

Pismem z dnia 19 maja 2017 roku powód zawiadomił pozwaną o zamiarze wypełnienia weksla na kwotę 4.728,49 zł z tytułu zadłużenia powstałego w wyniku naruszenia zapisów umowy o świadczenie usług oraz procedur Spółki zawartych w Polityce dla Przedstawiciela/Doradcy Klienta. Zawiadomienie tej samej treści powód przesłał również

w dniu 5 września 2017 roku. Wobec braku spłaty zadłużenia powód uzupełnił weksel na w/w kwotę oznaczając termin zapłaty na dzień 19 września 2017 roku. **(weksel k. 7, zawiadomienie k. 10, k. 11, wydruk z książki nadawczej k. 12, k. 13, okoliczności bezsporne)**

Do dnia wyrokowania pozwana nie spłaciła zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem. **(okoliczność bezsporna)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, których prawdziwość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto zeznania świadka J. S. (1).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od przypomnienia, że w myśl zaś treści przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw. To zatem powód winien w przedmiotowej sprawie wykazać, że w stosunku do pozwanej ziszczyły się przesłanki wymienione w § 3 deklaracji wekslowej, uprawniające go do uzupełnienia weksla na dłużną sumę. W ocenie Sądu powinności, o której mowa, powód nie zdołał sprostać. Powtórzyć należy, że powód był uprawniony do wypełnienia weksla m.in. w przypadku zawinionego przez dłużnika dopuszczenia do wyrządzenia szkody Spółce przez osobę trzecią, jeśli szkoda taka powoduje utratę mienia, w tym pieniędzy Spółki, a także w przypadku naruszenia przez dłużnika zasad (...) S.A. dla Przedstawiciela, o której mowa w § 2 ust. 3 umowy, jeśli naruszenie takie skutkuje wyrządzeniem szkody Spółce przez osobę trzecią w postaci utraty mienia lub pieniędzy Spółki. W niniejszej sprawie powód upatrywał uchybienia pozwanej we wdrożonej przez nią procedurze związanej z udzieleniem w dniu 7 lipca 2015 roku osobie podającej się za D. K. pożyczki w wysokości 3.000 zł, która to osoba wprowadziła pozwaną w błąd co do swojej tożsamości oraz zamiaru spłaty pożyczki. W następstwie powyższego po stronie powoda doszło do szkody wyrażającej się kwotą zobowiązania do spłaty, pomniejszoną o kwoty z tytułu obsługi pożyczki w domu oraz odsetek umownych za okres po rozwiązaniu umowy pożyczki. Zdaniem powoda pozwana wykazała się niedbalstwem, ponieważ podpisując umowę poza miejscem zamieszkania pożyczkobiorcy powinna w sposób określony w procedurach zweryfikować, czy miejsce zawarcia umowy jest rzeczywistym miejscem zamieszkania pożyczkobiorcy, a także starannie zweryfikować dowód osobisty pożyczkobiorcy. Nie powielając ustaleń faktycznych godzi się przypomnieć, że doradca klienta mógł zawrzeć umowę pożyczki wyłącznie w miejscu zamieszkania pożyczkobiorcy, po uprzednim telefonicznym ustaleniu tego miejsca i upewnieniu się, że klient posiada dokumenty potwierdzające jego miejsce zamieszkania. Weryfikacji danych pożyczkobiorcy doradca dokonywał w oparciu o dowód osobisty. W przypadku, gdy adres zamieszkania był inny od adresu wskazanego w dokumencie tożsamości, doradca był zobligowany do jego potwierdzenia, co mogło nastąpić

m.in. na podstawie umowy najmu, a także dowolnego innego dokumentu jednoznacznie potwierdzającego fakt zamieszkania klienta pod weryfikowanym adresem. W oparciu o przeprowadzone postępowanie dowodowe Sąd ustalił, że wszystkie opisane wyżej przesłanki zostały przez pozwaną spełnione. M. K. po otrzymaniu informacji o potencjalnym kliencie skontaktowała się z nim telefonicznie, ustaliła termin wizyty, a następnie udała się pod przekazany jej adres. Tam osoba podająca się za D. K. okazała pozwanej dowód osobisty, za pośrednictwem którego pozwana potwierdziła tożsamość pożyczkobiorcy, a także przekazane jej wcześniej nr i serię dowodu osobistego oraz nr PESEL. M. K. dokonała także porównania wizerunku pożyczkobiorcy z widniejącym na dowodzie osobistym. Adres zamieszkania klienta pozwana ustaliła w oparciu o umowę najmu lokalu, w którym umowa była zawierana, a także zaświadczenie pracodawcy o zarobkach. Jak wyjaśnił J. S. (1), pełniący u powoda funkcję kierownika ds. kontroli, w oparciu o przedstawione dokumenty pozwana rzeczywiście mogła się uspokoić i mieć większą pewność, że to ten klient (k. 162-163 skróconego protokołu rozprawy z dnia 13 listopada 2019 roku). Zaznaczenia wymaga w tym miejscu, że w powołanym przez powoda dokumencie w postaci Polityka (...), brak jest jakichkolwiek wskazówek odnośnie tego, w jaki sposób doradca klienta ma stwierdzić autentyczność przedłożonego mu przez pożyczkobiorcę dokumentu tożsamości. Wprawdzie z depozycji J. S. (1) wynika, że doradcy są szkoleni w tym zakresie, to jednocześnie nie sposób ustalić, na ile osoba poddana takiemu szkoleniu jest w stanie rozróżnić dokument oryginalny od podrobionego. Oczywiście jest przy tym, że rzadko kiedy wizerunek danej osoby zamieszczony na dowodzie osobistym odpowiada w 100% jej rzeczywistemu wyglądowi. Wygląd człowieka ulega przecież naturalnym zmianom, często dość istotnym, które nie zawsze wiążą się z wymianą dokumentu tożsamości i uaktualnieniem zdjęcia. W omawianym przypadku, co wynika z zeznań pozwanej złożonych na etapie postępowania karnego, których wiarygodność nie była przez powoda podważana, porównała ona wizerunek osoby podającej się za D. K. z wizerunkiem na przekazanym jej dowodzie osobistym i stwierdziła, że wizerunki te są zgodne. W ocenie Sądu w świetle zasad doświadczenia życiowego nie sposób wyobrazić sobie dodatkowe czynności, które pozwana mogłaby podjąć, aby uzyskać większą pewność. M. K. porównała dane osobowe, nr i serię dowodu osobistego, nr PESEL pożyczkobiorcy, dokonała weryfikacji jego wizerunku, wreszcie otrzymała umowę najmu i zaświadczenie o zarobkach, na których to dokumentach widniały dane D. K.. Żaden z tych dokumentów nie wzbudził u pozwanej jakichkolwiek wątpliwości odnośnie autentyczności. Podkreślenia wymaga w tym miejscu, że w dacie zawierania przedmiotowej umowy pożyczki pozwana posiadała już kilkuletni staż u powoda, była zatem osobą doświadczoną. Co więcej, z zeznań J. S. (1) nie wynika, aby pozwana była osobą niesumienną, działającą niedbale. Wręcz przeciwnie świadek ten zeznał, iż podczas około 3-letniej współpracy z pozwaną nigdy nie miał do niej żadnych zarzutów, co do przestrzegania procedur i jej pracy. Jednocześnie świadek sam przyznał, że czasem zweryfikowanie osoby pożyczkobiorcy jest ciężkie, dodając, że nie można wykluczyć, iż w tym przypadku dowód mógł być tak dobrze zrobiony albo skradziony, „że pozwana została wmanewrowana”. Znamienne jest przy tym stwierdzenie świadka „ja bym na 100% nie podjął się zawyrokovania, że pozwana mogła to zauważyć” (k. 161 skróconego protokołu rozprawy z dnia 13 listopada 2019 roku). Wyrażnego podkreślenia wymaga, że powód formułuje swoje zarzuty wyłącznie w oparciu o fakt, iż umowa pożyczki została zawarta przez osobę podającą się za D. K., a pozwana tego nie zauważyła. Jednocześnie powód powołuje się na niedbalstwo pozwanej i naruszenie przez nią procedur, nie wyjaśniając jednocześnie, jakie konkretnie zachowanie pozwanej nosi znamiona niedbalstwa i jakie konkretnie procedury zostały naruszone. Zarzuty powoda są całkowicie ogólnikowe i gołosłowne. Nie wynika z nich w szczególności, że pozwana nie dochowała należytej ostrożności przy podpisywaniu umowy, a także, że gdyby zachowała się inaczej, zdołałaby ujawnić, iż pożyczkobiorca nie jest osobą, za którą się podaje. Powód nie wyjaśnia w szczególności, co pozwana winna zrobić inaczej, bądź też co powinno wzbudzić u niej wątpliwości odnośnie tożsamości pożyczkobiorcy. Nie dysponując choćby kserokopią dowodu osobistego, który został przedłożony pozwanej (a brak było procedur, które uprawniałyby pozwaną do wykonania takiej kserokopii) oraz wizerunkiem pożyczkobiorcy, nie sposób ustalić, czy dokonana przez pozwaną weryfikacja tegoż wizerunku była właściwa. Powód zdaje się z góry zakładać, że nie, ale nie przedstawia na poparcie własnych też jakichkolwiek dowodów, poprzestając na stwierdzeniu, że pozwana winna starannie zweryfikować dowód osobisty przedstawiony przez pożyczkobiorcę. Na czym owa staranność miałaby polegać, powód jednak nie wyjaśnia. Domysłem powód pozostawia także, w jaki odmienny sposób od przyjętego, pozwana miała zweryfikować, czy miejsce zawarcia umowy jest rzeczywistym miejscem zamieszkania pożyczkobiorcy. Pozwana – zgodnie z procedurami – otrzymała przecież umowę najmu oraz zaświadczenie o zarobkach, które można postrzegać w kategoriach „innego dowolnego dokumentu jednoznacznie potwierdzającego fakt zamieszkania klienta pod weryfikowanym adresem”, które to dokumenty pozwana następnie załączyła do

egzemplarza umowy i przekazała swojemu kierownikowi. Oczywiście możliwe jest, że umowa najmu została zawarta w okresie ostatnich 3 miesięcy, co wykluczałoby ją katalogu dokumentów pozwalających na weryfikację adresu pożyczkobiorcy, okoliczność ta nie została jednak podniesiona przez powoda, nie przedłożył on także kopii tejże umowy najmu, która pozwoliłaby zweryfikować tę kwestię. Konkludując, w ocenie powoda pozwana mogła w sposób bardziej staranny dokonać weryfikacji tożsamości pożyczkobiorcy i jego adresu zamieszkania, choć powód nie daje odpowiedzi na pytanie, na czym ta staranniejsza weryfikacja miałaby polegać i jakie działania pozwanej noszą znamiona niedbalstwa. Jednocześnie, o czym była mowa wyżej, w ocenie J. S. (1), pozwana mogła w oparciu o przedstawione jej dokumenty mieć większą pewność, że pożyczkobiorca był osobą, za którą się podawał. W świetle powyższych rozważań brak jest podstaw do przyjęcia, iż ziszczyły się przesłanki z § 3 deklaracji wekslowej, uprawniające powoda do wypełnienia weksla na dłużną sumę. Powód nie zdołał wykazać (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), iż pozwana w zawiniony sposób doprowadziła do wyrządzenia szkody w jego majątku, a także, że naruszyła ona zasady (...) S.A. dla Przedstawiciela, w następstwie czego poniósł on szkodę. Powtórzenia wymaga, iż powód opiera swoje twierdzenia wyłącznie na supozycjach, które przy tym nie zostały poparte jakimikolwiek dowodami poddającymi się weryfikacji.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w całości.